

תת"ע 4921/10/18 - מרדכי עובדיה נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 4921-10-18 מדינת ישראל נ' מרדכי עובדיה
תיק חיצוני: 10152434667

מספר בקשה: 2

בפני מבקש	כבוד השופטת עידית פלד
נגד משיבים	מרדכי עובדיה ע"י ב"כ עו"ד סבג אסי
	מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 6.6.19.

כנגד המבקש הוגש ביום 10.10.18 כתב אישום המייחס לו עבירה של שליחה או קריאת מסרון בזמן נהיגה כשהרכב היה בתנועה, עבירה מיום 26.2.18.

הזמנה לדין נמסרה לו (לידי מיופה כח), וישיבת הקראה נקבעה ליום 26.12.18. לבקשת המבקש, עקב מיגרנה, נדחה הדין ליום 6.6.19, והזמנה למועד הנדחה נמסרה למבקש ביום 8.1.19, כפי העולה מאישור המסירה המצוי בתיק בית המשפט; אך המבקש לא התייצב לדין, ונשפט בהיעדרו, ונדון לקנס כספי.

בבקשה מיום 30.6.19 טען המבקש, כי ביום הדיון חש ברע ונמנע ממנו להגיע לדין; כי העבירה המיוחסת לו יסודה להתבטל לאור הכשלים הראייתיים החמורים שיש בחומר החקירה ואי דיוקם של עובדות המקרה; וכי גזר הדין הקשה (של קנס ונקודות) מבלי שניתן לו יומו בבית המשפט יגרום לו לעוול; ויש להעדיף עשיית משפט צדק על פני עמידה על כללי סדר הדין.

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה, כי המבקש לא צירף לבקשתו כל אישור או תיעוד התומך בטענתו, ולא הגיש בקשה לדחיית מועד הדין, ולפיכך אין לו להלין אלא על עצמו.

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

עמוד 1

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

באשר לעילת הביטול שעניינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות

אין מחלוקת כי המבקש ידע אודות מועד הדין, כפי שגם עולה מהבקשה עצמה. משנמסר מועד הדין למבקש היה עליו להתייצב לדין או לחילופין להגיש בקשה מתאימה מבעוד מועד לדחיית מועד הדין. "גם למי שחלה - כנטען - יש דרך לפנות לבקש עיכוב ביצוע לפני המועד ולא לאחרי" (רע"ב 652/06 **גולן שבו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.01.2006)). יתרה מכך, המבקש אף לא צירף לבקשה אסמכתא או מסמך כלשהו המעידים על הנסיבות אשר על פי הטענה מנעו ממנו התייצבותו לדין במועד.

וראו גם ע"פ (מחוזי ירושלים) 9073/05 **אבו סינינה נאסר אלד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.04.2005) -

"במקרה דנן, המערער חלה כיומיים לפני מועד הדין, שהיא לכאורה סיבה מוצדקת, אך מצד שני, היתה לו אפשרות ושהות לפנות לבית המשפט בבקשה לדחות את הדין. משלא עשה זאת, כאמור, אין לו אלא להלין על עצמו. יתרה מכך, אין בעובדה שלא היה מיוצג באותו הזמן כדי להשפיע על קביעה זו, שהרי כל אדם מן היישוב, הגם שאינו עורך דין, יודע שאי הופעתו בבית המשפט תגרור אחריה תוצאות."

בנסיבות אלה המבקש לא הוכיח עילה טובה לאי-התייצבותו לדין, וודאי לא בסיבה מספקת המצדיקה את ביטול פסק הדין.

באשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, בטענה לעיוות דין, צריכה להיות מלווה בתשתית ראייתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (רע"פ 2474/18 **יואל גולדברג**).

על פי הפסיקה, אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין, ו"טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככלל, לבטלותו של פסק הדין, בעילה זו", ו"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה" (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018)). וראו גם רע"פ 8604/15 **ג'ורג' חנא נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 16.12.2015).

בענייננו, המבקש טוען לקיומם של כשלים ראייתיים חמורים בחומר החקירה ואי דיוק של עובדות המקרה; אך נמנע מלפרט, במסגרת בקשתו, את אותם כשלים נטענים, ונמנע מלהצביע על אי הדיוקים הנטענים (אף לא אחד). אין להסתפק בטענה כללית כי למבקש הגנה שתביא לביטול האישום נגדו, טענה שאינה מפורטת, וודאי

לא בעוצמה שיש בה פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, כדי לבסס עילה של חשש ממשי לעיוות דין. **לפיכך, משנמנע המבקש מלפרט את הנימוקים התומכים בטענתו, והמעידים על סיכויי הגנתו של המבקש, אין לקבל את טענתו לעיוות דין.**

ביחס לטענות לחומרת העונש - משהוטל על המבקש עונש הקנס המקורי הקבוע לעבירה בה הורשע, ממילא אין מדובר בסטייה כלשהי מרמת הענישה המקובלת בעבירה זו, ואין גם לקבל טענה לקיומו של עיוות דין מבחינה זו.

ובאשר לטענה להעדפת משפט צדק על פני עמידה על כללי סדר הדין, אפנה לע"פ (מחוזי ירושלים) 9407/05 **קינג אללה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 09.08.2005) -

"בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט (ראה למשל: רע"פ 1773/04 **אלעוברה נ' מדינת ישראל**, תקדין (2004); רע"פ 5377/03 **וג'די נ' מדינת ישראל**, תקדין (2003); ר"ע 418/85 **רוקינשטיין נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט(3) 279 (1985))."

לאור כל האמור לעיל, הבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר נדחית.

ההחלטה תומצא לצדדים.

ניתנה היום, י"ב תמוז תשע"ט, 15 יולי 2019, בהעדר הצדדים.